

FÆLLESSKAB

KIRKERNE I SHØJ

”Ligesom vi har ét legeme, men mange lemmer, alle med forskellige opgaver, således er vi alle ét legeme i Kristus, og hver især hinandens lemmer.”

Apostlen Paulus i sit brev til menigheden i Rom. Kap. 12 v. 4-5.

INDHOLD

- 5 | Et forpligtende fælleskab
- 7 | Midlertidige fællesskaber
- 10 | Gud er i fælleskabet
- 14 | Aktiviteter og fællesskaber
- 17 | Fællesskab og medlemsskab
- 18 | Det er os' for os mænd!
- 20 | Fællesskab på tværs af sprog og kultur
- 21 | Dåben er et fællesskab
- 22 | Apostlen Paulus i den tidligste kirke

Jeg eller vi ?

Vi lever i en tid, hvor der er fokus på den enkeltes ønsker og behov. Vi skal realisere os selv, hvilket forstås som at vi skal udvikle de evner og ressourcer, vi hver især rummer. Men samtidig er der også en stor længsel efter fællesskab og sammenhold, både i familien og den mere organiserede form af foreninger.

Den kristne kirke er vokset ud af de nære fællesskaber og er med tiden også blevet til en mere formel institution – i dag i form af Den danske Folkekirke. Men tanken om fællesskaber, der binder mennesker sammen på tværs af de familiære, etniske eller nationale bånd, lever stadig i kirken: Kirken er i sig selv både udtryk for et fællesskab, såvel som ramme om mange forskellige fællesskaber.

Vi har i dette magasin samlet en række perspektiver på det fællesskab og de fællesskaber, man kan møde i Ishøj. I bonus får du herunder et link til en novelle om, hvordan søndagens fællesskab i gudstjenesten rækker ud og omfatter ethvert menneske, som vi møder på vores vej.

God læselyst!

Læs novellen **Søndag** af Hans Jacob Mouritzen

Du finder den nederst på
ishoejkirker.dk/aktiviteter/samvaer-og-faellesskab

Et forpligtende fællesskab

Kirken er et fællesskab.

Ikke kun at deltage i – men at tage del i.

I kirken er der fællesskab. Det ved vi godt.

Vi samles til gudstjenester, koncerter og fælles oplevelser, og det gør godt at være sammen om musik, ord og stilhed.

Men kirken er mere end fælles oplevelser.

Kirken er også et forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi ikke bare sidder i samme (kirke)rum, men prøver at se hinanden. Hvor vi tager en lille smule medansvar for hinanden og for det, vi er en del af.

Det kan være i de helt små ting.

Når mennesker fra andre lande finder vej ind i kirkerne i Ishøj, betyder det noget, at nogen smiler, hilser og siger velkommen. At nogen hjælper, hvis et barn bliver uroligt. At nogen tager sig tid til at tale lidt dansk, så sproget kan øves. Vi er med til at vise – at kirken er for alle – også den, der er ny eller fremmed.

Det kan også være, vi lægger mærke til, at nogen ikke har været i kirke i nogle uger. Er der så én, der ringer og spørger: Hvordan har du det? Ikke for at kontrollere – men for at vise omsorg.

Eller bare det, at vi tør hilse på mennesker, vi ellers ikke ville have valgt at tale med. Mennesker, der er et helt andet sted i livet end os selv.

Kirken er ikke først og fremmest præstens projekt. Menigheden består af mange forskellige slags – og fællesskabet bliver rigere af det.

Og det er heller ikke kun god underholdning, smuk musik eller en velforberedt prædiken. Alt det er vigtigt, men gudstjenesten bæres af alle, der er i kirke den dag. Af dem, der møder op. Af dem, der beder med. Af dem, der synger – eller lytter. Af dem, der er der for hinanden, både før og efter.

Når vi er i kirke sammen, følger vi – i små eller større doser – også med på hinandens liv. På glæde og på sorg. På det der lykkes, og det der er svært.

Kirken er samtidig del af et større fællesskab – byens fællesskab.

Kirken er et sted, mange kender og regner med. Et sted man kan henvende sig, også uden at være fast kirkegænger.

Her mødes mennesker i sorggrupper og til højskoleeftermiddage. Her kan man få en samtale med en præst om det, der fylder – stort som småt. Og indimellem også få konkret hjælp, når livet bliver vanskeligt. På den måde er kirken vævet ind i byens liv og bliver en del af det fællesskab, som bærer Ishøj.

At være kirke er derfor ikke kun noget, der sker inden for kirkens mure. Det er også at stå til rådighed. At være der, når nogen har brug

for det. Og at tage ansvar for det fællesskab, vi deler med vores naboer og by.

Samtidig er menigheden ikke kun et fællesskab her og nu. Den er del af noget større. Et verdensomspændende fællesskab af kristne – på tværs af lande, kulturer og tider. Vi er forbundet med dem, der har levet før os, og med dem, der kommer efter os. Vi er fælles om kaldet til tro, håb og næstekærlighed.

Og hvad får vi så ud af det?

Ikke nødvendigvis hurtige løsninger eller lette svar.

Men vi får hinanden.

Vi får et sted at høre til.

Og vi får lov til at være med i et fællesskab, der rækker længere, end vi selv gør.

Det er også det, kirken er.

***Fremmed og bekendt vi sidder på samme bænk
når vi farer vild i parkeringskælderens gange,
er der en dør, hvor der står håb,
er der en dør, hvor der står fred,
er der en dør hvor der står elsket.***

Fra sangen 'Kom ta' min hånd' udgivet i forbindelse med Vejleå Kirkes 25 års jubilæum i 2023.

Midlertidige fællesskaber

Som præst kommer man ofte udefra, og man får den store glæde, det er for en tid – få år eller mange – at blive en del af et sogns liv og indgå i nogle af de mange fællesskaber, der er. Årene går, og de går hurtigt, og en dag så slutter ens tid som præst, fordi man går på pension, og så indtager man en plads i den lange række af præster, der har været i sognet.

Sådan er det også for mig, nu hvor jeg her i efteråret går på pension. De fællesskaber, som jeg har været en del af og har indgået i, har naturligt nok fortrinsvis været omkring kirkerne og især omkring Vejleå kirke. Men også til gymnastik i Idrætscenteret, til aktiviteter på biblioteket eller på vejen, hvor jeg og min familie har boet, og hvor jeg har konfirmeret naboens, genboens og bagboens unge og mere end to hundrede andre konfirmander, og siden har kunnet følge dem,

når de gik ud af skolen, fik læreplads, blev studenter og kom i uddannelse.

Som præst møder man mange mennesker og har det privilegium for en tid – kort eller længere – at være en del af deres liv. Det gælder i forbindelse med de kirkelige handlinger; dåb, konfirmationer, vielse og bisættelser, men det gælder også i forhold til den menighed, der kommer til gudstjenesterne. Nogle en gang imellem, andre så godt som hver søndag. Vi bliver en del af hinandens liv og hverdag. Vi kommer til at lære hinanden at kende, og noget af det bedste, man som præst kan opleve, det er hvordan, der blandt kirkegængerne bliver skabt netværk og fællesskaber, hvor man taler med hinanden og hjælper hinanden. Det kan være i forbindelse med sygdom, at man giver en hånd, men det kan også være ved at gøre præsten opmærksom på,

at her er der én, der har brug for et besøg og en samtale.

Samtaler fylder en stor del af præsters arbejdsdag. I en periode kan man have tæt kontakt til nogle, for så efter nogen tid ikke at se så meget til dem. Sådan skal det også være. De er et andet sted i deres liv. Som præst kan man have den forhåbning, at dem man har talt med, følte sig hjulpet i den situation, de var i. En forhåbning om, at de oplevede, at her var der én, der gerne lyttede, måske kom med et nyt perspektiv og indimellem sagde noget klogt og ikke alt for dumt.

Et af de store fællesskaber, som jeg har indgået i, er Højskoleeftermiddagene, hvor 60-80 deltagere møder op hver anden mandag. Et fremmøde og en interesse, som de indbudte foredragsholdere gang på gang overraskes over.

Sognepræst Asta Gyldenkærne holder
afskedsgudstjeneste søndag 11. oktober kl. 10.00.
Efter gudstjenesten byder vi på et glas
og alle er velkomne.

Et andet er Litteraturkredsen, hvor der bliver læst bøger, som deltagerne måske ikke selv ville have fundet frem til, men hvor samtalerne om bøgerne inddrager ens egne erfaringer og synsvinkel. Det at høre andres opfattelse viser, hvor forskelligt vi kan opfatte tingene og tilføjer en bog flere lag.

Et helt særligt fællesskab for mig er de besøg og de samtaler, jeg gennem årene har haft på plejecenteret Kærbo. Alle de mange samtaler med beboerne og med personalet har haft stor betydning for mig. Ikke mindst det nærvær, der er i de situationer, hvor vi bare er der sammen. Gang på gang er jeg gået tilbage til kirken opløftet over, hvor meningsfuldt og givende det har været.

Som præst indgår man i et arbejdsfællesskab i kirken. Det er en opgave alle vi, der arbejder i kirken, indgår i sammen med menighedsrådet. Forskyndelsen af det kristne budskab er rammen og grundlaget for alt, hvad vi gør. Det er det, vi skal leve op til. Det

kan selvsagt gøres på mange måder, men det skal også kunne mærkes, når man træder ind i kirken, at det er det fællesskab, alting er funderet i. Vi skal holde gudstjenester, kirkelige handlinger og alle de mange aktiviteter, der foregår i kirkerne ud fra, at det er den opgave, vi har fået. Det bidrager vi til på forskellig vis, og det har været berigende med alle de mange overvejelser og diskussioner, som det har ført med sig, for opgaven er ikke nem eller ligetil med faldende medlemstal og traditionstab. Det kræver noget at løfte den opgave. Blandt præstekollegerne har vi meget forskellige tilgange og opfattelser af tingene, men grundlæggende er oplevelsen at være fælles om opgaven, og at vi har brug for hinanden for at kunne løfte den. Det er opgaven, der definerer vores fællesskab.

Forfatteren Tage Skou-Hansen skrev i slutningen af 1960'erne et essay, som han kaldte: "Det midlertidige fællesskab" og hvor han satte nogle

ord på den samfundsudvikling, som var sket.

I essayet beskriver han, hvordan ordet fællesskab har fået en lidt nostalgisk klang. Før i tiden var der både i byerne og på landet givne fællesskaber, hvor man boede og arbejdede sammen. Ofte boede flere generationer under samme tag og arbejdede med det samme håndværk eller dyrkede gårdens jorder. Man var på godt og ondt en del af hinandens liv, for de højt besungne fællesskaber kunne også være stærkt begrænsende for den enkelte.

Men sådan som Tage Skou-Hansen beskriver den nyere tid, så indgår vi hovedsageligt i midlertidige fællesskaber. Vi er i en periode på en arbejdsplads, med i en fodboldklub eller tager på højskole, bor på en egn, for så at rejse videre til anden del af landet eller opholde os en tid i udlandet. Set over et liv, så bliver det til mange forskellige fællesskaber, som man er en del af og som er ken-

detegnede ved at være midlertidige fællesskaber. Berigende, glædelige og til tider opbyggelige, selv om der selvfølgelig også kan have været mangt og meget, man var uenige om. For at fællesskaberne er midlertidige er ikke noget nedsættende eller negativt. Det, der karakteriserer dem frem for alt er, at de er kendetegnede ved, at man for en tid er fælles om en opgave. Der er noget praktisk forbundet med det. Der er noget, man er sammen om at skulle gøre.

Nu er tiden så ved at løbe ud for det fællesskab, som har jeg været en del af her i Ishøj-Torslunde pastorat, hvor jeg for 11 år siden kom fra nogle landsogne i det nordlige Hornsherred til et bysogn her ved Køge Bugt. Mange har sagt til mig, at det må have været meget anderledes, og anderledes har det selvfølgelig også været, men opgaven, arbejdsglæden, det meningsfulde i mødet med så mange forskellige mennesker, det har været den samme.

Gud er i fællesskabet

Fællesskab kan tage mange former. Nogle opstår inde i kirken, andre uden for – og nogle gange vikler de sig ind i hinanden og bliver til noget nyt. Sådan oplever Jette fællesskaberne i og omkring kirken. For hende hænger trådene sammen, og netop i de mange små og store fællesskaber mærker hun Gud stærkest.

Et fællesskab trak et andet med

For Jette begyndte det hele med Næstehjælperne.

– Jeg sad i et tog på vej hjem fra et fællesskab med gamle veninder og læste på Facebook om det ønsketræ, der stod i kirken – det allerførste fra Næstehjælperne. Det fik jeg lyst til at opleve, fortæller hun.

Hun gik op i kirken for at se træet og hente hjerter – og pludselig var hun selv blevet en del af fællesskabet.

– Næstehjælperne er et åbent fællesskab. Når du er med i gruppen, er du næstehjælper – uanset om du giver hjælp, eller selv har brug for hjælp. Det gjorde det nemt at træde ind.

Gennem fællesskabet mødte hun også præst Sophie og begyndte at opdage, at der skete spændende ting i kirken.

Jette Larsen

At gå i kirke – og finde sin plads

Selvom det var nemt at være med i Næstehjælperne, var skridtet ind i kirkens fællesskab alligevel større.

– Det var ikke svært at være med til gudstjenesten, fortæller Jette. Man kan jo sætte sig lidt bagude og se, hvordan de andre gør – hvornår man rejser sig og sætter sig igen.

Det var sværere med kirkekaffen.

– Jeg gik ikke til kirkekaffe i begyndelsen, men alligevel havde jeg en stærk følelse af fællesskab i kirken.

Hun oplevede også, at det kunne være svært at sige højt, at hun gik i kirke.

– Der er lidt tabu om det at gå i kirke. Folk synes, at det er lidt mærkeligt. Men det handler ikke om at forsvare noget. Det handler om, at det giver mening. En følelse af, at det er meningen, at jeg skal være en del af det her.

Gud er i fællesskabet

For Jette er fællesskab ikke bare noget hyggeligt – det er der, hun oplever Gud stærkest.

– Gud er også med mig, når jeg er alene, og jeg beder. Men jeg tror, det er meningen, at vi

skal være sammen. Når mennesker er sammen, sker der noget. To og to kan blive til fem.

Den erfaring genkender hun tydeligt fra AA-fællesskabet, som hun også er en del af.

– Jeg siger det også til møderne i AA: Gud er i fællesskabet. Der er en grund til, at så mange er blevet ædru, og at AA har eksisteret i mere end 90 år.

En af de bibeltekster, som bruges til AA-møder, er en tekst, hvor Jesus helbreder en mand og siger: Rejs dig, tag din bære og gå. Det er en

slags metafor for at tro kan flytte bjerge, og der sker mirakler, når vi finder en tro, og er fælles om det.

Vi kan ikke gøre det med viljestyrke alene. Vi har brug for hjælp. I AA er det hjælpen fra fællesskabet. Man fortæller sin historie, andre lytter, og over tid sker der en bevægelse. Det minder meget om det, der sker i sorggrupper.

Fællesskaber med og uden formål

Jette er i dag frivillig i flere af kirkens fællesskaber: AA, fredagscafé og strikkecafé – og også i grupper, hvor der er plads til at tale om sorg.

– Nogle fællesskaber har et klart formål, som i AA, hvor det handler om at holde sig ædru. Andre har ikke andet formål end at være sammen – som fredagscaféen. Men det at være sammen om noget – stort eller småt – betyder utrolig meget.

Hun oplever, at fællesskaberne ofte fører videre til hinanden.

– Nogle begynder i en sorggruppe, så kommer de med i strikkecaféen eller synger i IceGlory. Der opstår et netværk, et spind af relationer. Og det er med til at holde mennesker fast i livet – og i hinanden.

At lære at være menneske

For Jette er fællesskab også et sted, hvor man lærer at være menneske.

– Man lærer adfærd over for andre og over for sig selv. Det er ikke et projekt, man kan sidde alene med derhjemme. Det kræver fællesskab.

Hun nævner sindsrobønnen, som afslutter hvert AA-møde.

– Vi holder hinanden i hånden og beder om sindsro til at acceptere det, vi ikke kan ændre, mod til at ændre det, vi kan, og visdom til at se forskellen. Der er nogle vilkår i livet jeg ikke kan ændre. Men jeg kan ændre min adfærd. Og jeg kan vælge at være en del af fællesskaberne.

Et fællesskab, der binder byen sammen

Jette er dybt taknemmelig for at være frivillig i kirken.

– At få lov til at være med til, at fællesskaber opstår og vokser, er livgivende. Det betyder rigtig meget for vores by, at folk mødes og er sammen om noget. Det sender tråde i alle retninger.

Hun oplever, at der i Ishøj findes et særligt fællesskab.

– Der er mange holdninger til Ishøj. Men jeg oplever, at folk vil hinanden. At vi deler et skæbnefællesskab. Og netop dér – i det forpligtende fællesskab – tror jeg, Gud er.

Den kristne kirke er ikke en bygning eller en institution, men først og fremmest et fællesskab mellem mennesker, der samles omkring det, der er vigtigt og helligt for dem. Som det hedder i trosbekendelsen: "Vi tror på Helligånden, den hellige almindelige kirke og de helliges samfund...". Ordet "samfund" betyder netop "fællesskab".

Omkring kirkerne i Ishøj har vi mange forskellige fællesskaber. Hvert halve år udgives en kalender med datoer og tider. Som udgangspunkt er alle aktiviteter og fællesskaber åbne for alle og uden deltagerbetaling.

Højmessen

Ved søndagens gudstjeneste kl. 10.00 samles konfirmander og voksne i alle aldre samt familier med børn omkring salmesang, bøn, bibellæsning og prædiken, samt dåb og nadver. Der er højmesser i både Ishøj og Vejleå Kirke.

Paradishøj strikker

Første tirsdag i måneden kl. 19.30-21.30 er det tidligere konfirmandhus ved siden af Ishøj Kirke åbent for samvær omkring strikning, kaffedrikning og det, der følger med.

AKTIVITETER OG FÆLLESSKABER

Børne- og familiegudstjenester

På visse søndage og en række hverdage samles børnefamilier og voksne til gudstjenester, der er tilrettelagt netop med henblik på børn. Ofte efterfølges gudstjenesten af fællesspisning.

Konfirmander

Når man begynder i 8. klasse på en af skolerne i Ishøj, kan man følge konfirmationsforberedelse med henblik på konfirmation. Undervisningen ligger tirsdag eftermiddag og suppleres med kirkegang i begge kirker.

Højskoleeftermiddag

Hver anden mandag kl. 14.00-16.00 både forår og efterår samles vi i Vejleå Kirke til spændende foredrag eller gode musikalske oplevelser.

FDF

FDF er en uafhængig kirkelig organisation, der afholder aktiviteter, leg og læring for børn og unge. FDF låner lokaler i Vejleå Kirke og deltager i de gudstjenester og aktiviteter i kirken, som er målrettet børn og unge.

Sorggrupper

I samarbejde med Ishøj Kommune deltager præsterne i sorggrupper, hvor sørgende kan få hjælp og støtte efter personlige tab i den nære familie.

Kirkeyoga med Himmelske kroppe

Udvalgte torsdage året igennem afholdes der kirkeyoga i Ishøj Kirke. Det ledes af en uddannet terapeut og i tidsrummet kl. 19.30-20.45. Da der kun er 12 pladser pr. gang kræver det tilmelding via kirkens hjemmeside.

Kaffetårer

Vi drikker kaffe og deler sorgen over fornyelig at have mistet en livspartner.

Ro til Tro

– meditation og fordybelse

En torsdag om måneden er der kl. 20.00-21.00 hverdagsgudstjeneste i Ishøj Kirke. Formen lægger op til fordybelse og stilhed.

Minikonfirmander og børneklub

Minikonfirmand og børneklub er et tilbud til børn i 3. klasse, hvor de gennem fantasi og leg, fortællinger og kreative aktiviteter får et førstehåndskendskab til kirkens fællesskab.

Ice Glory Gospel

Ice Glory Gospelkor består af sang- og musikglade mennesker, der mødes hver tirsdag aften i Vejleå Kirke og synger sammen. Koret deltager et par gange om året ved gudstjenester.

Kirkekaffe

Efter gudstjenester i både Ishøj og Vejleå kirke bliver der serveret kaffe med småkager eller et glas vin med en snack til. Dermed er der lagt op til at udvide fællesskabet med samtale og samvær deltagerne imellem.

LÆS MERE PÅ ISHOEJKIRKER.DK

Baby- og Tumlingesang

Et tilbud til både forældre og deres mindste børn om nærvær og samvær i kirken. Babysang er for de mindste på 2-11 måneder, mens Tumlingesang er for 1-4 årige.

Fredagscafé

Hver anden fredag kl. 14.00-17.00 er menighedslokalet i Vejleå Kirke åben for samtale og samvær omkring kaffe, strikning eller hvad man nu har interesse for. Der er ikke fast program på, men alene tid og plads til at være sammen.

Arise & Shine

En selvstændig menighed, der låner lokaler i Vejleå Kirke til deres gudstjenester. Sproget er engelsk og musikken er afrikansk.

Syng med

Den første onsdag hver måned er der fællessang i Ishøj Forsamlingshus. Lige før sommerferien og op til jul er der *Syng med special* med efterfølgende fællesspisning.

Kirke Klokken Sytten

Hver torsdag klokken 16.30 er man velkommen til en kop te i Vejleå Kirke. Klokkeren 17.00 er der ca. en halv times program, som kan være en gudstjeneste, fællessang, musik eller andet. Kirke Klokkeren Sytten stræber efter at være et lille pusterum i hverdagen.

AA · Anonyme Alkoholikere

AA er en selvstændig gruppe, som mødes i Vejleå Kirke hver onsdag kl. 19.00-20.00 for at dele erfaringer, styrke og håb.

Fællesskab og medlemskab

Den danske Folkekirke kan man kun blive medlem af ved dåb. Kommer man fra en anden kirketradition og ønsker at bliver optaget i folkekirken, skal man ikke døbes igen. Så kan man blive optaget i folkekirken på baggrund af den dåb, man kan henvise til ved dåbsattest eller dåbsvidner/faddere.

Når man er medlem, har man de samme rettigheder til kirkelig betjening ved en folkekirkepræst og kan stemme ved menighedsrådsvalg. I folkekirken findes der ikke et A- eller B-medlemskab. Den eneste pligt er at betale medlemsbidrag dvs. den kirkeskat, der opkræves via den almindelige skattebillet. I Ishøj betaler man 0.9% af sin skattepligtige indkomst i kirkeskat, hvilket pt. udgør ca. 12. millioner kr., der administreres af menighedsrådet.

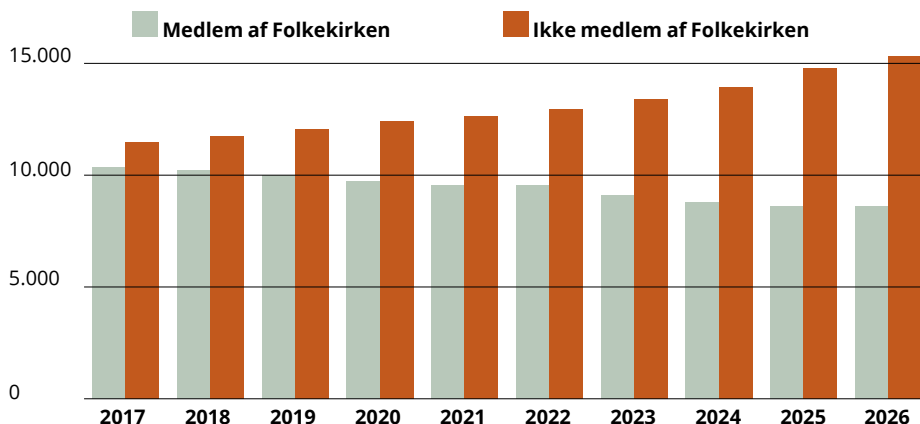
På grund af den særlige befolkningsudvikling i Ishøj og på Vestegnen som helhed, står folkekirken over for store udfordringer i fremtiden. For selvom befolkningen hele tiden vokser, falder kirkens medlems-tal i næsten samme takt: det skyldes

bl.a. at mange af folkekirkenes nuværende medlemmer er ældre der dør, og fordi langt de fleste af dem, der i disse år flytter til Ishøj, kommer fra lande i verden, hvor man ikke har en naturlig tilknytning til kristendom og kirke.

Ser vi ti år tilbage, er den samlede befolkning i Ishøj sogn fra 2017 vokset fra ca. 21.900 til 23.800 i 2026 dvs. med 1.900 personer, mens medlems-tallet er faldet fra 10.400 til 8.450 dvs. med 1.950 personer. Dette svarer til lidt over 200 medlemmer pr. år. Ser vi på medlemsprocenten, falder det i øjnene, at 48 % af Ishøjs befolkning i 2017 var medlem af folkekirken, mens dette i 2026 er 35%.

Denne udvikling vil på den lange bane naturligvis påvirke arbejdet ud fra Ishøj og Vejleå Kirker. For jo færre medlemmer, des færre indtægter i medlemsbidrag – og dermed også færre aktiviteter.

For nærværende står vi imidlertid med det åbenbare paradoks, at selv om økonomien strammer, har opbakningen til alle de fællesskaber, der er knyttet til kirkerne, aldrig været større. Da vi for 5 år siden opgjorde deltagelsen til de almindelige gudstjenester i Vejleå Kirke til 20-30 deltagere i snit, er dette tal i 2025 vokset til 45-50. Sammenlignet med for fem år siden er der også langt flere aktiviteter i gang og flere, der bruger kirkerne.

Det er os' for os mænd!

Det er tirsdag aften i Vejleå Kirke. Medlemmer af IceGlory Gospel myldrer rundt mellem hinanden og stiller mikrofon og højtalere op, mens de småsnakker. Klokkeren er kvart i syv og snart begynder andre medlemmer at dukke op til korets ugentlige øveaften. Da man går i

gang med at opvarme stemmer, er der ca. 30 fremmødte – langt de fleste er kvinder, men også en lille udvalgt gruppe mænd: Brummerne, der både omfatter tænksomme tenorer og bløde basser! Alle kommer de, fordi de kan lide at synge – gerne og helst sammen med andre – men har

man en solist i maven, er det også en mulighed.

Når det så er sagt, må vi også indrømme, at det er lidt svært at få mænd nok til at synge med i koret. Hvorfor det er sådan, er ikke til at sige, for de mænd, som synger i IceGlory Gospel, er glade for det.

Lyt til
Worthy is the Lamb

Flere har både sunget og spillet musik i mere end 60 år – og har sunget i IceGlory Gospel i både ti og tyve år.

I pausen spørger vi nogle af dem, hvad det er, der er så godt ved at synge i kor?

De mest gennemgående svar er fællesskab og glæde! Glæden ved at være sammen og fællesskabet ved at skabe smukke harmonier og flot musik: "Når man først har oplevet det, føles det som et fantastisk fællesskab", siger Per.

– "Man mærker, hvor lidt man med sin stemme kan alene, men hvor værdifuld ens bidrag bliver i sammenhængen med alle de andre".

– "Ja", tilføjer Jan, der hører til alderspræsidenterne i koret, med et lunt glimt i øjet: "Og som en dejlig sidegevinst: Man lever også længere!".

Sang og mænd

Men, hvad er det så, der holder mange mænd tilbage?

– "Måske fordi de ikke tror deres stemme er god nok, hvis ikke den lige lyder som Pavarotti..?", prøver Jan.

– "Eller fordi sang ikke opfattes som særligt maskulint", tilføjer Esben,

Lyt til
Total Praise

der med henvisning til 'De Tre Tenorer' dog bliver lidt i tvivl om sit bud. Endelig kunne det være, fordi mange mænd ikke føler de har behov for at yde mere, end de allerede gør til dagligt? Men, konstaterer Per:

– "Dermed går de jo også glip af, hvor givende det er at være sammen med andre fra alle samfundslag".

Da snakken til sidst falder på, hvilke sangoplevelser, der i særlig grad har sat sig i erindringen, stråler øjnene om kap med lysene i kirkerummet:

– "Det var nok de to gange vi har været på tur til Tyskland – eller sidste sommer, hvor vi sang på plænen i Tivoli", udbryder Jan.

– "Ja, eller den årlige julekoncert i Vejleå Kirke", tilføjer Esben.

Mindre kan dog også gøre det, synes Per, der tænker tilbage på sin første oplevelse som gæst til en koncert. Her blev han helt uforberedt inviteret op og skulle synge med på en sang, han ikke kendte:

– "Det endte jo med at jeg tilmeldte mig koret – og har været medlem lige siden!".

Pausen er slut og mændene skal snart tilbage og øve til den næste

Lyt til
I'm going on in the name of the Lord

optræden. Vi har dog lige tid til at vende spørgsmålet om, hvilken sang brummerne synes bedst om. Det må være en af de klassiske sange *Total Praise* eller *Worthy is the Lamb*, mener Per. Jan peger på den gamle gospel-sang: *I'm going on in the name of the Lord*, som han selv synger solo på.

Esben, der kun har sunget i IceGlory Gospel siden nytår, peger på Michael Jacksons *Heal the World*, som jo slet ikke er en gospelsang, men alligevel er med på korets repertoire.

Dermed ender vi med konstateringen af, at der stadig er mænd, som tør synge i kor – men jo også, at smag og behag for god musik kan være meget forskellig. Ikke desto mindre kan alle være med – også mænd!

Kom med i koret

Men der kunne sagtens være flere i IceGlory Gospel. Og hvis så man ovenikøbet kan lide at være sammen andre, bliver glad i låget og samtidigt lever længere, hvorfor så egentligt betænke sig?

Fællesskab på tværs af sprog og kultur

Fra omkring årsskiftet begyndte ukrainske Artem* at dukke op i til gudstjeneste i Vejleå Kirke. Artem er en stille og tilbageholdende mand, men vil også meget gerne tale med de andre,

der er mødt op. Under kirkekaffen går han rundt med sin Mobiltelefon, der kan oversætte direkte tale fra Ukrainsk til dansk – og omvendt. På den måde kan vi trods alt ”tale sammen” uden et fælles tredje sprog som f.eks. engelsk.

Artem fortæller på den måde, hvordan han kom til Danmark i november 2025. Indtil da havde han boet i et dejligt stort og hyggeligt hus med have i en landsby, som ligger i en af de sydlige regioner i Ukraine. Det er et af de områder, der ligger tæt på Krim-halvøen og derfor er direkte berørt af de kampe mellem russiske og ukrainske styrker, der nu har varet i mere end fire år. Artem har de sidste 25 år arbejdet i en virksomhed, som dyrker vindruer og forarbejder og tapper flere millioner flasker vin om året.

Artem har hustru og to døtre, hvoraf den ene er gift og har sin egen familie med tre børn, altså hans

børnebørn, som er bosat i USA. Det er primært for at være sammen med dem, at Artem valgte at rejse fra Ukraine. I første omgang for at søge gæstevikum til USA, men på grund af Trumps emigrationspolitik er det meget svært at komme ind på den måde. I stedet fik han mulighed for at rejse på ferie i Frankrig.

– ”Jeg kunne ikke vende tilbage...”, siger Artem. ”Men det er også svært at få kontakt med andre, når man ikke kender hverken dansk eller engelsk. Derfor begyndte jeg at gå i kirke. Jeg føler en stor lettelse ved at være til gudstjeneste”.

– ”Jeg føler mig godt tilpas i Ishøj og Vejleå Kirker og oplever altid en ro, når jeg er der. Selvom vi taler forskellige sprog, føler jeg mig godt modtaget. Det, der forener i kirken, er meget større og vigtigere end os selv og alle vores bekymringer”, slutter Artem og slukker sin telefon.

* Artem er ikke hans rigtige navn, men dette er os bekendt

Dåben er et fællesskab

“Jeg ville have, at Isak blev en del af fællesskabet.”

Da jeg fik Isak, overvejede jeg, om han skulle døbes. Jeg overvejede, om han ikke skulle have lov til at vælge selv senere i livet, men jeg kom frem til, at det var vigtigt for mig, at han blev døbt. For dåben sætter ham ind i et fællesskab, som jeg gerne vil have han er en del af. Det er et fællesskab, der rækker på tværs af tid. Et fællesskab som både handler om familie, tro og tradition

Som forælder vælger man mange fællesskaber på sine børns vegne – skole, daginstitution, fritidsliv – og dåben er også sådan et fællesskab. Isak har stadig frihed til senere selv at vælge, hvad han vil med det.

For Rebekka er selve dåbsritualet vigtigt.

– Når man døber, gør man noget sammen. Man ved, hvad der skal ske. Man kan læne sig ind i ritualen og i fællesskabet omkring det. Det giver ro. Kirken er også et sanserum – med

ord, musik, handlinger og stemning, som man ikke selv skal finde på.

At vi synger salmer sammen er en særlig del af fællesskabet.

– Der er fællesskab i sang. Ord og melodi skaber et rum og sætter følelser i gang. Man tager ordene til sig på en anden måde, når man synger dem sammen med andre.

Derfor var det også vigtigt for hende, at dåben fandt sted ved en højmesse.

– Til højmessene er det ikke kun min familie, der kommer. Der er også andre til stede. Nogle, som ikke kender os, men som alligevel er med til at bevidne dåben og byde Isak velkommen.

Rebekka har også et par gange haft Isak med i kirke – både til højmesse og børnegudstjeneste.

– Selv når han har været i dårligt humør, har kirkerummet været et godt sted at være. Rummet er smukt, der er sang og musik og mennesker, som hilser på ham. Det er et godt rum at være i.

Apostlen Paulus i den tidligste kirke

I den kristne kirke har det gennem snart 2000 år været tradition at læse op fra apostlen Paulus' breve til de menigheder, han grundlagde i Lilleasien i løbet af det første århundrede. Af Ny Testaments 27 skrifter er de 13 tilskrevet Paulus som forfatter. Nogle mere sikkert end andre.

Det er en samling skrifter, der giver et godt indblik i, hvordan det ikke altid har været nemt for de første kristne at opfatte kirken som et fællesskab, der overgik andre sociale bånd, der knytter mennesker sammen. De breve, Paulus skrev, opfatter vi i dag som "kommunikation". Grundlaget for det ord er det latinske "Communio", som også anvendes om den kristne nadver og den danske Kommune. Ordet betyder nemlig det, som alle har del i; det fælles/fællesskabet.

Enhed og fællesskab hos Paulus

Hovedtemaet i Paulus' breve er foruden forkyndelsen af Jesus som Guds Søn og troen som en gave, også det fællesskab, der binder alle kristne sammen. Alle de indbyrdes skel, der

betyder så meget i vores forhold til hinanden – rigdom, køn, social status, kompetencer og magt – intet af dette tæller over for Gud. Som Paulus skriver til menigheden i Galatien:

"I er Guds børn, når I tror på Kristus. Alle, der er døbt til at tilhøre Kristus, er nemlig blevet ligesom ham. Der er ikke forskel på jøder og ikke-jøder, slaver og frier, mænd og kvinder; fordi I hører til hos Kristus, er I en enhed."

Gal. 3, 26–28, efter Biblen 2020.

I det følgende forestiller vi os, hvad apostlen Paulus ville have skrevet, hvis det var til os, menigheden i Ishøj, han ville skrive et brev.

Paulus brev til menigheden i Ishøj Kommune

Fra Paulus, Jesu Kristi tjener, udsendt af Gud for at grundlægge kristne fællesskaber i Libanon, Tyrkiet, Makedonien og Grækenland.

Til den kristne menighed i Ishøj sammen med alle kristne i hele

Danmark, der over hele jorden beder til Jesu Fader, som har givet os livet, Jesus Kristus, som kom til os med tilgivelse, fred og Helligånden, der binder alle sammen i den ene tro, Gud vækker i os.

Jeg takker altid Gud, vores Far, der i Kristus har fjernet alle de skel, der findes mellem os mennesker. Uanset hvilket sprog vi taler, og hvilken kultur, der præger vores levevis, har vi troen og håbet og kærligheden fra Gud til fælles.

For lige så stor forskel der er mellem Gud og os, lige så stor afstand der er i tid og rum til Jesus – dengang han gik iblandt os – lige så nærværende virker Gud nu gennem sin Hellige Ånd i sin kirke i dag. Når vi samles til gudstjeneste, er det den samme tro, vi deler. Når vi synger salmer og sange, er det de samme toner, der forener os. Når vi beder, er det den samme Gud, vi beder til. Og når vi side om side knæler sammen ved alteret, er det det samme brød og vin, vi deler. Gennem alt dette samler Gud sit folk, ikke bare i Danmark og

Ishøj, men i hele verden. I den kristne kirke bliver alle mennesker til én menneskehed, sådan som en af jeres kendte salmedigtere har udtrykt det:

„Forsamles, alle tungemål, i takkesangens offerskål. Istemmer over Herrens bord nu menighedens fulde kor. I Jesu navnets offerskål, hensemelter alle tungemål. I Jesu navn udbryder da, det evige halleluja!“

DDS 290 v. 5-6.

Og derfor er det en stor glæde for mig at se, hvordan I åbner jeres menighed for kristne, der kommer fra hele verden og slår sig ned hos jer. Nogle er tvunget til det, andre er frivilligt rejst fra deres hjemland og har slået sig ned hos jer, fordi de søger en fremtid for sig selv og deres familier. Nogle har ikke meget overskud, andre gør alt, hvad de kan, hos jer. Selv jeres svære sprog forsøger de at lære, så de kan tage aktivt del i jeres gudstjeneste og bidrage til jeres samfund. For ligesom I er fælles om troen, sådan lever vi også i den

samme verden og står i den over for de samme udfordringer.

Alt dette skal I kun have ros for. Men skal jeg dryppe lidt malurt i bægeret, så er det, at I ofte kun sidder på jeres egen stol og lader dem opsøge jer. Hvorfor opsøger I ikke selv dem, I kalder for "fremmede"? Hvorfor sætter I jer kun ved siden af dem, I kender og deler sprog og kultur med? Ved I ikke, at Jesus Kristus var som en 'fremmed', da han levede blandt mennesker. Gud selv er jo på mange måder som en 'fremmed' for os

alle. Alligevel sendte han Jesus for at overskride de grænser, der adskiller os fra ham og hinanden, sådan at alle de barrierer der adskiller mennesker, nu er brudt ned. For hvor kristen tro, håb og kærlighed råder, er der er ikke plads til skepsis og medmenneskelig distance.

Måtte vor Herre Jesus Kristi Nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab fortsat være kilde for vores og jeres fælles fremtid i en splittet verden, der håber og råber efter det fællesskab, der knytter os sammen.

Medarbejdere

Kordeg
Ann-Britt Nærvig-Aurdal
Tlf.: 4354 7300
ishoej.sogn@km.dk

Vikar
administration/daglig leder
Lizette Cramon
Tlf.: 5358 4119
7151LIC@km.dk

Kirketjener
Anja Callisen
Tlf.: 3032 0525
anja@ishoejkirker.dk

Kirketjener
Mia Cordt Hansen
Tlf.: 2442 7824
mia@ishoejkirker.dk

Kommunikationsmedarbejder
og kirkesanger i Ishøj Kirke
Kezia Kjeldsen
Tlf.: 2183 9233
kezia@ishoejkirker.dk

Medarbejdere

Organist
Carsten Popp
cp@ishoejkirker.dk

Organist
Markus Højgaard Fog
Tlf.: 2360 9818
markus@ishoejkirker.dk

Organist
Rasmus Hundevadt
Tlf.: 2075 7302
hundevadtr@gmail.com

Kirke- og kulturmedarbejder
Randi Anholm
Tlf.: 2912 4485
kk@ishoejkirker.dk

Kirkesanger
Andreas Elvekjær
Tlf.: 2928 3918
andreas.elvekjaer@gmail.com

Kirkegårdsleder Tlf.: 4354 7300

Sognepræster

Ane Øland Bækgaard
Tlf.: 2466 1886
anop@km.dk

Asta Gyldenkærne
Tlf.: 2170 7596
agy@km.dk

Sophie Nielsen
Tlf.: 2484 0406
msmn@km.dk

Christian Barrit Petersen
Tlf.: 2146 7167
cbp@km.dk

Michael Rønne Rasmussen
Tlf.: 2960 3288
mrrr@km.dk

Alle præster holder fri mandag.

Du kan altid ringe og få en aftale om en samtale med en af præsterne.

Menighedsrådet

Formand **Johnny Agerby**
Tlf.: 6162 9398
formand@ishoejkirker.dk

Kirkevæрге
Rosa Møller Pedersen
Tlf.: 2025 1669
rosa@ishoejby.dk
Kontakt Rosa hvis du har brug for en kirkebil.

Øvrige medlemmer, se ishoejkirker.dk

Sognekontor

– for Ishøj og Torslunde sogne

Ishøj Boulevard 1, 2635 Ishøj
Tlf.: 4354 7300

Åbent mandag, tirsdag, onsdag og fredag
fra kl. 10.00-14.00.
Torsdag fra kl. 12.00-17.00

Henvendelse i forbindelse med kirkelige
handling i alle tre kirker – Vejleå, Ishøj og
Torslunde Kirke.

Navneændring, navngivning, faderskab og
attestbestilling foretages på www.borger.dk.

Vejleå Kirke

Ishøj Boulevard 1, 2635 Ishøj
Åben hverdage fra kl. 10.00-15.00
Torsdag fra kl. 10.00-18.00
Lørdag lukket
Søndag åbent fra kl. 10.00-13.00

Ishøj Kirke

Ishøj Bygade 83, 2635 Ishøj
Åben når der er personale til stede
Kontakt kirketjeneren på tlf.: 2442 7824